

## OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual



## ÍTACA (POTSER) ERA BERGA

**M**'atreveixo a escriure que la història dirà que tot va començar (o acabar) a Berga. L'esperat, l'anunciat, el temut o el buscat primer xoc de trens finalment s'ha produït a la capital del Berguedà. No deixa de ser curiós que hagi estat en un indret on fa anys que no en passa cap. Les cròniques futures explicaran que el primer càrrec electe que fou detingut per les seves accions envers el procés d'independència de Catalunya va ser l'alcalde d'aquesta ciutat. La imatge de dos ferrocarrils topant frontalment entre Catalunya i Espanya, ha estat, és i serà un impacte (o molts) entre la legalitat espanyola i la legitimitat dels càrrecs electes quan vagin prenent decisions en contra. Mai des de Madrid enviaren un exèrcit regular per atacar el seu problema més important. Ara és una època en la qual toca una armada diferent, la dels jutges i els tribunals, els quals seran l'ariet per anar obrint forats en el mur en construcció a favor de la

separació del Principat del Regne d'Espanya. La detenció de Venturós ha estat un decisió controvertida i tremenda, malgrat els que diuen que era ajustada al dret espanyol vigent. I la gestió de l'arrest encara més. Anem per parts. La seva determinació de mantenir una estelada onejant al balcó municipal en dos períodes electorals malgrat l'advertiment de la Junta Electoral (a partir d'una denúncia de Societat Civil Catalana) va generar la seva imputació i va ser cridada a declarar. Segurament, un alcalde d'un altre signe polític hagués optat per acudir-hi i seguir les rutines judicials tot protestant, tal com estan fent per exemple les exconselleres Ortega i Rigau o l'expresident Mas. Però ella pertany a la CUP, el grup polític amb representació a les institucions més radical i partidari de confrontar amb aquesta legalitat que consideren il·legítima. Aquest fet és molt important perquè enllaça amb la seva decisió col·lectiva d'usar la desobediència com a arma de lluita po-

lítica per aconseguir els seus objectius. Contrasta amb el grup que sosté el govern de Catalunya, Junts pel Sí, que són més tebis en els seus plantejaments. Iniciada la instrucció, va ser cridada dues vegades pel jutge i, en fer-ne cas omís, es ve emetre l'ordre de detenció. Un primer despropòsit que es va gestionar de la pitjor forma. Des de la mateixa interlocutòria que diu literalment que: «deberá practicarse del modo y el momento que resulte menos perjudicial para la misma» (com si es demanés que la detinguessin, però «fluixet»), fins a l'aparició dels mossos a casa seva de matinada per dur-la al jutjat. La conselleria i els policies tampoc no ho han fet bé. Si les lleis i els reglaments diuen que calia portar-la a declarar vulgui o no vulgui, tenint en compte que estem davant d'un cas de gran transcendència política, calia avisar-la, calia que ho fes el mateix conseller de l'Interior i pactar com calia conduir-la cap allà. La falta de visió o la por a contravenir la justícia, assu-

mint que és l'eina que Espanya fa i farà servir per aturar el procés, ha provocat aquest nou conflicte entre el govern de Catalunya i el grup que necessiten per tenir majoria al Parlament. Aquesta mala manera de portar aquest cas, podria ser el motiu o l'excusa que els cal a la CUP per dir «no» als pressupostos i abocar el país a unes noves eleccions. I goso preveure que en breu el regidor Joan Coma de Vic serà el següent de l'entorn cupaire que serà arrestat per una foto verbal que l'Audiència Nacional ha qualificat de sedició. Si els promotors de la separació d'Espanya no tenen clar que per fer-ho calen accions com la que han fet Venturós o Coma, han de saber que no hi ha futur. Tots els de la galàxia independentista ho han de prendre com a referent. Cadascú des del seu lloc haurà de desobeir. Altrament, la independència no serà possible. Les postals berguedanes per a la memòria ens han mostrat l'alcalde determinada o emocionada segons el moment, sempre

envoltada d'un núvol de micròfons i càmeres, amb el puny esquerre alçat però amb les llàgrimes ofegant-li la gola. Al vespre, els informatius obrint des de la plaça de Sant Pere. Més lluny, el mateix dia que prenien possessió els nous ministres, tant el Portaveu com el d'Interior eren qüestionats sobre el tema, i responien amb les previsibles vagues. Mitjans internacionals (Irlanda, Rússia, Turquia) recollien el fet. Montserrat Venturós ha adquirit una dimensió gegant com a personatge públic, protagonista de la primera desobediència. Ella serà recordada com la pionera. La «Venti», com la coneix el seu entorn (i més enllà), s'ha convertit en la coratjosa revolucionària que des d'una institució local planta cara a tot un estat. L'any de les dues Patums, el de la marededéu de Queralt, el de les celebracions de la Diada, la protagonista absoluta haurà estat ella. Resulta que el tren abonyegat cap a la independència pot haver sortit de l'estació de Berga. Qui ho havia de dir.

## MANEN ELS QUE NO ES PRESENTEN A LES ELECCIONS



TRIBUNA

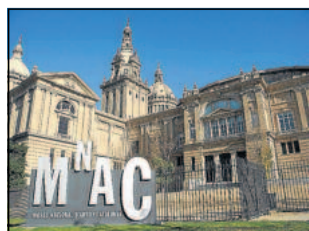
**Ricard Sánchez Andrés**  
COORDINADOR D'EUJA BAGES

**D**e fet sembla un mal acudit. Continuarà governant Rajoy sense haver fet res ni promès res i, encara més, sent el candidat d'un partit que en qualsevol democràcia europea mai s'hauria pogut presentar a liderar un país per ser considerat ni més ni menys que una màfia. Però al Congrés dels Diputats 68 dels 85 membres del grup parlamentari del PSOE clavaven el genoll davant el PP i feien president Mariano Rajoy per a major glòria de la troica i l'oligarquia espanyola. Les accions d'aquesta troica i oligarquia no són una conspiració malvada per fastiguejar. Simplement defensen els seus interessos. Es diu lluita de classes. Mentrestant, al carrer

desenes de milers de persones responien amb una gran manifestació als carrers de Madrid i altres ciutats a l'estafa d'aquesta investidura. Rajoy va avisar el PSOE i a qui va voler escoltar-lo que el govern que sorgeix no trencarà amb el sostre de despesa, ni la reducció del dèficit públic pactat amb Brussel·les, com tampoc no ho farà amb la carcassa legal i pressupostària en què s'han basat les retallades d'aquests anys. Clar, molt clar, vol dir que seguiran les polítiques que han disparat el deute públic i salvat la gran banca, les que han transformat al Regne d'Espanya en el campió de la desigualtat i en un alumne avantatjat en nombre de pobres i desnonaments. Per la mateixa raó ja sabem que continuaran les insultants cotes d'atur, de treball precari i d'aturats sense cobertura. No hi haurà marxa enrere en les destrallades donades a la Sanitat, Educació o dependència, mentre que les pensions, convenientment buidada la seva caixa sense donar explicacions a ningú, representen el pròxim caramel en què el gran capital i Brussel·les han posat l'ull. Aviat ho veurem. Rajoy també va advertir que ningú podrà confondre les cares noves que for-

çosament hi ha en el seu gabinet amb una reconsideració de la llei mordassa, de la reforma laboral, de les expulsions en calent d'immigrants o de l'afany per continuar negant els seus drets, començant pel dret de decidir tant a Catalunya com de bascos o gallecs. En resum, la ruta neoliberal, espanyolista i repressora es manté. I cap a això ha donat pas franc amb la seva abstenció el gruix de la direcció del PSOE i el seu grup parlamentari per investir Rajoy, el cap del partit campió de la corrupció. Amb aquest acte, han renunciat als seus orígens. Els que anuncien un florid debat parlamentari, del potencial de la càmera per doblegar Rajoy, haurien d'explicar per què no han pogut, amb el mateix repartiment d'escons, impedir que Rajoy aconseguís el govern. Menys encara poden respondre com ha estat possible que en els 300 dies que aquest ha estat en funcions hagi toreat al parlament el que ha volgut i com ha volgut. Res indica que de l'actual composició d'aquestes Corts es pugui esperar una altra cosa que més mal a la població. Rajoy només ha aconseguit arribar a la presidència per la renúncia de 68 diputats del PSOE i el su-

port de Ciutadans i Coalició Canària. El seu govern neix fràgil i aquesta debilitat únicament la pot fer aflorar i constatar la mobilització. En la setmana decisiva per a la seva investidura, el dia 22, es va celebrar una manifestació contra el Conveni UE-Canadà (CETA); quatre dies després, van arribar la vaga i la manifestació en defensa de l'Educació convocada a l'unison per tota la comunitat educativa: docents, pares i mares, així com estudiants; el 29 d'octubre, dia de la investidura, va retrunyir en els carrers el crit de «no ens representen i la lluita continua». Aquesta és i serà la veritable oposició, l'única que pot doblegar el PP i els seus plans. El que el carrer no doni, no existirà, que ningú es faci il·lusions. Per tant, ens cal organitzar la màxima unitat en la resistència i en l'organització, perquè aquesta unitat i aquesta lluita seran les que demostraran la debilitat de fons del govern i la d'un règim, el del 78, que ara només ha guanyat temps a costa d'incrementar la profunda crisi que viu. Això de Pedro Sánchez al programa *Salvados* confirma el conegut: manen els que no es presenten a les eleccions. I en diuen democràcia, però aquí no ho és.



Visita el  
amb  
Regió7

**M<sup>N</sup>AC**  
MUSEU NACIONAL  
D'ART DE CATALUNYA



Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:  
Palau Nacional -Parc de Montjuïc



Passeu per les nostres  
oficines i obtindreu  
**DUES  
ENTRADES  
GRATUÏTES**  
per subscriptor.  
(Oferta limitada)